

2024. február 2. - Urunk bemutatása - Gyertyaszentelő Boldogasszony ünnepe

Története olvasható: 2023. február 2-án.

2024. február 3. - Szent Anzgár (Oszkár) püspök, Szent Balázs püspök és vértanú

Szent Balázs püspök élettörténete olvasható: 2023. február 3-án.

Szent Anzgár püspök

Szent Anzgárt (= Isten dárdája) „Észak apostola” néven ismeri az egyháztörténelem, mert dán és svéd földön ő volt a kereszténység első magvetője és egyúttal a szerzetesi eszmény és az aszketikus erények első megszemélyesítője.

Előkelő frank családból származott, melyet közeli rokonság fűzött a híres Karoling-dinasztiához. 801-ben született Amiens környékén. Mivel anyját már ötéves korában elveszítette, apja a pikardiai ó-korvei kolostor bencés szerzeteseinek nevelésére bízta őt. A kolostorban eleinte meglehetősen könnyelmű és csintalan életmódot folytatott, de egy álomkép - úgy tetszett neki, mintha a Boldogságos Szűz megfedte volna őt gyerekes csínjaiért - nemsokára komolyabb életmódra bírta. Rajongva szeretett rokonának, Nagy Károlynak halála (814) is erősen hatott rá. Anzgár egészen megkomolyodott, 13 éves korában magára öltötte Szent Benedek öltönyét és azontúl nagy igyekezettel gyakorolta magát a szentek tudományában és az irodalmi tanulmányokban. Mindkettőben rövidesen olyan nagy tudásra tett szert, hogy előjárói már 17 éves korában tanítónak léptették elő. 822-ben a Paderborn közelében alapított új-korvei apátságba került és átvette az itteni kolostori iskola vezetését. Emellett, mint az apátsági templom hitszónoka is nagy sikerrel működött.

Kevéssel Anzgár áttelepedése után történt, hogy Harald jütlandi dán király családjával és nagyszámú kíséretével megjelent Jámbor Lajos ingelheimi udvarában. Miután kísérelével együtt megkeresztelkedett, térítő papokat kért népe számára. A császár választása a jámborságáról, tudományáról és ékesszólásáról már jól ismert fiatal korvei skolasztikusra esett. Anzgár szívesen vállalta a feladatot, mivel lelkét már régóta égette a vértanúság szent vágya. Egyik társával késelem nélkül Jütlandba ment és Harald király hathatós támogatásával megkezdte az evangéliumi magvetést. A térítés sikerének állandósítására mindjárt megjelenése után iskolát állított azoknak a bennszülött pogány gyermekeknek nevelésére, akiket az egyházi pályára szánt. Már

három éve dolgozott a dán misszióban, mikor váratlanul újabb működési tér nyílt számára. 830-ban Björn svéd király ugyancsak Jámbor Lajoshoz fordult hithirdetőkért. A császár bizalma ezúttal is Anzgár felé fordult, aki még abban az esztendőben meg is jelent a Malar- tó mellett fekvő Björköben és a király egyik keresztény tanácsosának, Herigar Jarlnak segítségével megkezdte a hittérítést. Másfél év alatt sikerült az első keresztény templomot is megépítenie. Ekkor Jámbor Lajos az újonnan alapított hamburgi érsekség élére állította őt, IV. Gergely pápa pedig követévé nevezte. Anzgár azonban új tisztében is elsősorban misszionárius maradt, és ha már saját személyében nem mehetett prédikálni, a hamburgi és thurholti kolostorokban legalább gondoskodott új hithirdetők neveléséről. Minden a legszebb reményben haladt előre, mikor egy váratlanul jött csapás egyszerre letarolta a szépen nekizsendült vetést: a vad normann vikingek 837-ben tövestől felforgatták Hamburgot és mindent feldúltak. Maga a püspök is csak nagy ügyvel-bajjal tudta életét és a szent ereklyéket megmenteni. Szerencsétlenségében hűtlen barátai elfordultak tőle és munkatársai közül is sokan cserben hagyták. De ő nem csüggedt. Néhány hű lélek támogatásával rendületlenül folytatta apostoli munkáját, mígnem 849-ben mint az egyesített bréma-hamburgi egyházmegye érseke ismét megfelelő anyagi eszközök birtokába jutott. Most megint fiatalkori működésének színhelyeire fordította figyelmét. Dániában a pogány I. Erik királytól engedélyt eszközölt ki az első keresztény templom megépítésére; azután Björköbe látogatott el. Itt azonban váratlan nehézségre bukkant: Olaf király kockával akarta eldönteni, hogy a kereszténység vagy a pogányság hasznosabb-e a svédekre nézve. Mivel a kocka a kereszténység javára ütött ki, Anzgár teljes szabadságot nyert a térítésre. Így a kereszténység ügye mind a két skandináv államban kedvező fordulatot vett, és Anzgár azzal a nyugodt tudattal térhetett vissza érseki székhelyére, hogy emberileg mindent megtett a misszió sikere érdekében.

Élete utolsó esztendeit kemény vezeklésben és lemondásban töltötte a nagy apostol. Amúgy is majdnem kizárólag kenyéren és vízen élt. Minden garasát a szegények segítésére, a rabszolgák kiváltására és a missziók támogatására áldozta, maga pedig még missziós útjain is hálókat kötött és ezzel a munkával kereste meg a maga és társai élelmét. Ez a kemény életmód időnap előtt felőrölte erőit. 865. február 3-án a Szent Athanáz-féle hitvallás és a Te Deum elmondása után csendes fohászok közt kilehelte nemes lelkét. Hamvait Brémában helyezték örök nyugalomra.

2024. február 5. - Szent Ágota szűz és vértanú

Élettörténete olvasható 2023. február 5-én.

2024. február 6. - Miki Szent Pál és társai vértanúk

Japánban Xavéri Szent Ferenc kezdte meg a hittérítést. Ő maga nem sok látható eredménnyel járt, de a következő évtizedekben igen nagy számban tértek meg az emberek, és 1587-ben már mintegy 250.000 lelket számláló katolikus közösség élt Japánban Nagasaki központtal. Ebben az esztendőben az ország ura, Toyotomi Hideyosi (1582–1598), aki korábban elnéző volt a keresztényekkel szemben, a kudarcba fulladt koreai háború miatt ellenük fordult: a jezsuitákat kiutasította az országból. Rendelkezését azonban nem vették szigorúan, így néhány jezsuita eltávozott, a többség viszont helyben maradt és titokban tovább folytatta a hittérítést.

1593-ban a Fülöp-szigetéről, Manilából ferencesek érkeztek Japánba, akik nagy buzgóságukban egyszerűen figyelmen kívül hagyták az előttük járt missziósok tapasztalatait. Annak ellenére, hogy a shogun, Hideyosi betiltotta a prédikálást, nyíltan hirdették az evangéliumot, sőt két konventet (szerzetesi konvent = a szerzetesrendi tagok összejövetele, tanácskozó ülése, illetve az egyházban élő szerzetesek közössége) és kórházakat is alapítottak. Hideyosi 1596 decemberében elfogatta a ferenceseket, és velük együtt három jezsuitát és tizenöt japán hívőt, akik a ferences harmadrend tagjai voltak. Meakó-ba gyűjtötték őket össze, és miután megkínózták, halálra ítélték őket.

Az ítélet úgy szólt, hogy Nagasaki-ban keresztben fognak meghalni. Miután az ítéletet kimondták, mindegyiküket megcsonkították: levágták a bal fülüket, és hármasával kocsira kötözve körülhurcolták őket Meakó-ban, hogy a nép csúfolhassa a keresztényeket. Ezután elindították a huszonnégy halálra ítéltet Nagasaki felé. Az út egy hónapig tartott és jelentős részét gyalog kellett megtenniük. Az uralkodó szándéka az volt, hogy amerre csak a menet elhalad, elrettentse a keresztényeket a hitüktől. Ám ennek éppen az ellenkezője történt: a vértanúságra kiválasztottak mindenütt erőt öntöttek a hívekbe, azok pedig, különféle módokon, ahogy csak lehetett, szolgálatukra voltak. A szolgáló keresztények közül ketten csatlakoztak is a rabokhoz, hogy mindig mellettük lehessenek, ezért a parancsnok egyszerűen besorolta őket a kivégzendők közé.

Február 5-én Nagasaki-ban, a kikötő előtti dombon az egész városnak szánt látványosság volt a kivégzés. Az áldozatokat keresztre kötözték, ők pedig a Te Deumot énekelve készültek a halálra, majd a keresztről buzdították a hívőket. A vértanúk között lévő gyermekek a Laudate pueri Dominum (Dicsérjétek gyermekek az Urat) kezdetű zsoltárt énekeltek. Életüket két-két katona lándzsája oltotta ki, keresztben szúrták át mindegyikük szívét.

Szemtanúk beszámolója alapján a következőket tudjuk még e vértanúkról:

Hatan közülük spanyol származású ferencesek voltak:

Aguierrei Márton, aki a rendben a Mennybemenetelről nevezett Márton volt, 1567-ben született a spanyolországi Vergará-ban. Tizenhét évesen mint egyetemista lépett az obszerváns (a szervezet szabályait teljesen megtartó vallásos személy, közösség) ferences rendbe. Fölszentelése után, 1590-ben Mexikóba küldték, innen a Fülöp-szigetekre került, majd 1596-ban egyik tanítványával, Blanco Ferencsel Japánba ment.

Meakó-ban, később Osaká-ban tevékenykedett (itt guárdián volt = ferences szerzetesrendi házfőnök), és Ferencsel együtt lettek vértanúk.

Blázquez Péter Battista 1542-ben született Avila közelében, San Esteban-ban. 1566-ban ferences lett, mint tanár és szónok dolgozott. 1580-ban Mexikó-ba, három évvel később a Fülöp-szigetekre küldték. 1593-tól a Japánban működő ferences misszió vezetője. Három kolostort és két kórházat alapított. 1596. december 9-én tartóztatták le öt ferences társával és három jezsuita novíciussal együtt.

De Las Casas Fülöp Mexikó városában született spanyol szülőktől. Fölvételét kérte a ferencesekhez, de a novíciátust (újonc-idő (próba-idő) a szerzetesközösségekben) rövid időn belül elhagyta, és visszatért a világba. 1589-ben Manilá-ban telepedett meg mint kereskedő, és könnyelmű életet kezdett. 1590-ben ismét belépett a rendbe, ekkor már kitarzott. Mint katolikust 1596-ban útnak indították Mexikó felé, hogy ott pappá szenteljék, de egy vihar a hajót Japán partjaira sodorta. Osaká-ban és Meakó-ban készült a papságra. Blázquez Péterrel együtt fogták el és ítélték halálra.

Garcia González a kelet-indiai Bazain-ban született 1562 körül. Apja portugál, anyja indiai volt. A jezsuiták nevelték. Huszonöt évesen Japánba indult kereskedőnek, de végül a ferencesekhez csatlakozott, akik hitoktatást bíztak rá. Eredményes működés után Manilá-ba ment, ott belépett a harmadrendbe. Amikor Blázquez atya Japánba indult, melléje rendelték tolmácsnak és segítőtársnak. Vele együtt fogták el.

San Michele Ferenc Spanyolországban született. Az obszerváns ferencesek közé lépett be, mivel azonban nem érezte elég szigorúnak a szerzetet, átment Alcantarai Szent Péter rendtartományába. Missziósnak a Fülöp-szigetekre küldték, Blázquez Péterrel együtt Japánba ment.

E hat ferences közül az első három, Aguierei Márton, Blanco Ferenc és Blázquez Péter fölszentelt papok, De Las Casas Fülöp akolitus (a latin szertartásban a kisebb rendek legmagasabb fokozata, csak férfiak viselhetik, avatással kapható meg), a másik kettő laikus fráter (szerzetben élő, az egyházi rendet fel nem vett, csak fogadalmat tett „szerzetes”) volt.

A huszonhat vértanú közül három japán származású jezsuita:

Kisai Jakab 1533-ban született pogány szülőktől. Tizenhat éves koráig egy bonc (buddhista pap) nevelte, akitől megtanulta a szépírást. Később megkeresztelkedett és egy újonnan megkeresztelt leányt vett feleségül. Egy kisfiúuk született, de azután az asszony visszatért ősei vallására. Jakab ezért elvált tőle, és gyermekét keresztényekre bízta, hogy a hitben neveljék. Ő maga Osaká-ban jelentkezett a jezsuitáknál, akik fölvtették, és műveltségét látva hamarosan hitoktatással bízták meg. A ferencesekkel és két másik novíciustársával együtt börtönözték be. A kivégzés előtti éjszakán a velük lévő jezsuita páter kezébe tette le szerzetesi fogadalmát.

Miki Pál Kiotó-ban született 1556-ban. Öt éves korában keresztelték meg, és amikor húsz éves lett, felvételét kérte a jezsuita rendbe. Két évi próba-idő után novíciátusra bocsátották. Amikor tanítani kezdett, nagy hatása volt, mert jól ismerte a buddhizmust, és tudott vitatkozni a boncokkal (buddhista pap) is. Ogantino helyettes tartományfőnököt elkísérte prédikáló útjaira, és nem sokkal később ő maga lett Japán leghíresebb szónoka. 1596. december 26-án tartóztatták le két novíciustársával, Kisai Jakabbal és Szuan Jánossal együtt. Még a kereszten is térített! Az egész vértanú-csoportot róla szokták elnevezni: Miki Pál és társai.

Gotói Szóan János 1578-ban született keresztény családból. Amikor szülőföldjén üldözés támadt, a család áttelepült Nagasaki-ba, ahol akkor békében éltek a keresztények. 15 évesen kérte fölvetelét a jezsuiták közé, akik hitoktatással bízták meg és Marecon Péter atya mellé adták segítségül. Osaká-ban tanított, majd a próbaidő elteltével Miki Pállal és Kisai Jakabbal kezdte meg a novíciátust. Együtt nyerték el a vértanúságot.

A többi tizenhét vértanú japán volt, a ferenceseket segítették különböző szolgálatokkal. Némelyiknek csak a nevét tudjuk:

Duiszko Gábor és Garasuma Leó hitoktatók voltak.

Ibarki Pál a ferences harmadrend tagja, a külföldi misszionáriusok tolmácsa volt, és Meako környékén oktatta a hitet.

Idauki Tamásnak és Kionia Jánosnak csak a nevét tudjuk. Kozaki Mihály tizenöt éves fiával, Tamással együtt lett vértanú.

A 11 éves Lajos Garasuma Leó és Ibarki Pál unokaöccse volt, akit Blázquez Péterre bíztak, hogy hitoktatót neveljen belőle.

Mátyás önként jelentkezett Meakó-ban, amikor hét ferencset akartak letartóztatni és csak hatot találtak. Ő lett a hetedik.

Meakói Bonaventura keresztény apa és pogány édesanya gyermeke volt. Korán megkeresztelték, de anyja hatására ismét pogány és bonc lett. Húsz évig élt így, majd megtért és belépett a ferences harmadrendbe. Hitoktatóként munkálkodott.

Meakói Ferenc orvosként dolgozott Meakó-ban, amikor a ferencesek hatására megtért, és munkatársként csatlakozott hozzájuk.

A tizenhárom éves Antal Nagasaki-ban született. Apja kínai, anyja japán volt, de mindketten keresztények. Kicsi korától a ferencesek nevelték, és lelki atyját annyira megkedvelte, hogy amikor elhelyezték, követte Meakó-ba és Osaká-ba. Amikor a ferenceseket letartóztatták, önként maradt velük egész a kereszthalálig.

Szakkakibara Joachim Osaká-ban született 1557-ben. Keresztény nőt vett feleségül, és mielőtt megkeresztelkedett volna, már a ferencesek kórházának gondnoka volt. A kereszténység felvétele után közös megegyezéssel elhagyta a feleségét, és belépett a ferences harmadrendbe, hogy egészen a térítés munkájának szentelhesse magát.

Szuzuki Pál keményen vezeklő életét élt, mint hitoktató és betegápoló volt Meakó környékén a ferencesek segítségére.

Takeya Cosimo családja elszegényedett, ő maga fegyverkovácsként kereste kenyerét. A jezsuiták térítették meg. Amikor családjával Meakó-ba települtek át, a ferencesek munkatársa lett: tolmács, építész, majd hitoktató.

Külön érdemel említést két hős keresztény: Fahelante Ferenc és Sukejiro Péter. Útjukon szolgálták a huszonnégy halálraítélt keresztényt. Az őrség parancsnoka először elcsodálkozott a bátorságukon, és mivel semmi áron nem tágitottak, a halálraítéltek közé sorolta mindkettőjüket.

Miki Pál és társai lettek Távol-Kelet első kanonizált szentjei 1862-ben. Vértanúságuk napja február 5. Mivel ezen a napon Szent Ágota vértanú szűz ünnepe van, a következő napon, február 6-án ünnepeljük őket.

A szemtanúk jóvoltából ránk maradt a vértanúk néhány mondata:

Nagasaki felé vivő útjukon odasiettek a rabokhoz a tizenhárom éves Antal szülei. Joggal lehetett volna várni, hogy a gyermek életéért kezdenek könyörögni, de ellenkezőleg, a vértanúságra buzdították gyermeküket. Antal pedig így válaszolt: „Bízom abban, hogy Isten megadja a bátorságot, és győztesen kerülök ki ebből a küzdelemből. Kár is lenne a fáradságért, ha vissza akarnátok tartani!”

Akkor az egyik katona maga mellé vette és hízelegni kezdett neki, hogy tagadja meg a hitét, és ő híres lovagot nevel belőle. Erre a gyermek így válaszolt: „Örültség lenne a vértanúság dicsőségét földi javakért elcserélni!” A kivégzés előtt kék színű kimonóját szüleinek adta emlékül. Mielőtt a keresztre kötözték, forrón magához ölelte lelki atyját, és fenn a kereszten kérte, intonálja (adja meg a kezdő hangot) a Laudate pueri zsoltárt. Mivel az már nem tudott válaszolni, maga kezdte az éneket, és a mellette megfeszített ifjakkal végigénekelték a zsoltárt. Amint a dicsőséget befejezték, megölték.

A szintén ifjú Szoan Ferenc, amikor a keresztről meglátta édesapját, így szólt hozzá: „Apám, te jól tudod, hogy a lélek üdvössége mindennél előbbre való. Ezért legyen rá gondod, hogy üdvösséged dolgában semmit el ne mulassz!” Apja így válaszolt neki: „Fiam, köszönöm a buzdítást. És most te is örömmel viseld el a halált, mert szent hitünkért szenveded. Ami engem és anyádat illet, szintén készek vagyunk meghalni a hitünkért.” Ferenc a rózsafüzérét adta atyjának emlékül, anyjának pedig azt a kendőt, ami a fejét fedte. Édesapja akkor sem mozdult a kereszt mellől, amikor a katonák átszúrták fia oldalát, és annak vére reá hullott. Ferenc tizennyolc éves volt.

† Istenünk, minden szentek erőssége, aki Miki Szent Pált és társait a kereszthalál által hívtad meg az örök életre, kérünk, add, hogy az ő közbenjárásukra a hithez, amelyet vallunk, mindhalálig erősen ragaszkodjunk!

† Krisztus Jézus, harcosaidnak erőssége, osztályrésze és koronája, küldd el szent tanításod világosságát a sötétség árnyékában ülő népekhez, hogy e dicsőséges bajnokok vére új keresztények magva legyen, mely a hosszú tél után gyönyörű evangéliumi vetéssel sarjadozzék föl, hogy a nagy aratás napján angyalaid ez országok határaiban is tiszta búzát találjanak. Erősítsd meg hitünket, miszerint e szent vértanúk példájára téged szóval és cselekedeteinkkel Urunknak, Istenünknek valljunk, hogy azután te is a tieidnek vallj minket mennyei atyád előtt. Úgy legyen!

**2024. február 8. - Bakhita Szent Jozefina szűz
és Emiliáni Szent Jeromos**

Bakhita Szent Jozefina szűz

Szent Bakhita Jozefina 1869-ben született egy kis szudáni faluban, Darfúr régióban. Gyermekkorában elrabolták, és eladták rabszolgának. Születésekor nem Bakhitának nevezték, szörnyű élményei hatására azonban elfelejtette azt a nevét, melyet szülei adtak neki. Bakhitának, mely „szerencsés”-t jelent, elrablói nevezték el. El Obeid és Kartúm rabszolgapiacain egyik gazdától a másikhoz kerülve mind fizikai, mind erkölcsi értelemben megtapasztalta a rabszolgák megalázottságát és szenvedéseit.

Kartúmban (Szudán fővárosa) Bakhitát megvásárolta Callisto Legnani olasz konzul. Kellemes meglepetésére elrablása óta most először nem korbácsolta senki, miközben megkapta feladatait, ehelyett szeretettel bántak vele. A konzul házában Bakhita békét, meleg légkört és az öröm pillanatait élte át, még ha nosztalgiával gondolt is talán örökre elvesztett családjára. Amikor a politikai helyzet miatt a konzulnak vissza kellett térnie Olaszországba, Bakhita engedélyt kért és kapott, hogy elmehessen gazdájával és annak egyik barátjával, Augusto Michielivel. Miután megérkeztek Genovába, Michieli feleségének kérésére Legnani hozzájárult, hogy Bakhita velük mehessen. Új „családja” Zianigóban (Mirano Veneto közelében) lakott. Mikor megszületett kislányuk, Mimmina, Bakhita lett a dajkája és játszótársa.

Michieli megvett egy nagy szállodát Suakinban, a Vörös-tenger partján, és a felesége is odaköltözött. Ügyvezetőjük, Illuminato Checchini tanácsára Mimminát és Bakhitát addig Velencében a kanossziánus nővérek (női szerzetesrend, Veronában 1808. május 8-án alapította az anyai részről magyar származású Canossai Szent Magdolna tanítás, nevelés és karitatív szolgálatra) gondjaira bízta. Itt szerezte Bakhita első ismereteit Istenről, akit gyermekora óta „ott érzett a szívében anélkül, hogy tudta volna, ki Ő”. „Elnézve a Napot, a Holdat és a csillagokat, azt mondtam magamban: ki igazgathatja ezeket a gyönyörű dolgokat? És nagy öröm töltött el, hogy láthatom Őt, ismerhetem Őt és hódolattal adózhatok neki...”

A nővéreknél eltöltött néhány hónap után 1890. január 9-én Bakhita megkapta a keresztény beavatás szentségeit és a keresztségben a Jozefina nevet. Öröme határtalan volt. Nagy, kifejező szemeinek csillogása mély érzelmekről árulkodott. Attól kezdve gyakran látták, hogy megcsókolja a keresztkutat, és azt mondja: „Itt lettem Isten leánya!” Minden nappal egyre többet tudott arról, ki ez az Isten, akit ismer és szeret, aki titokzatos módon, a kezét fogva vezette el őt Magához. Amikor Michieli asszony visszatért Afrikából, haza akarta vinni a lányát és Bakhitát, Bakhita szokatlan határozottsággal és buzgalommal kérte, hogy a kanossziánus nővérekkel maradjon és szolgálhassa azt az Istent, aki annyi bizonyosságát adta az Ő szeretetének. A fiatal afrikai lánynak, aki akkortájt lett nagykorú, az olasz jog biztosította a választás szabadságát. Bakhita tehát ott maradt, ahol szerzetesi hivatását kapta, és a Canossai Szent Magdolna Intézetben az Úrnak szentelte magát. 1896. december 8-án örök fogadalmat tett Istennek, akit „Mester”-nek szólított.

A következő ötven évben ez az egyszerű nővér Isten szeretetének igaz tanúja volt: a schiói közösségben főzött, varrt, kézimunkázott, kapusnővér volt. A kapunál gyakran simogatta meg a kanossziánus iskolába járó gyerekek fejét. Hazája ritmusait és zenéjét hordozó kedves hangja örömet okozott a kicsinyeknek, jól esett a szegényeknek és a szenvedőknek, és bátorította azokat, akik bekopogtak az intézetbe. Alázatossága, egyszerűsége és örökös mosolya mindenkinek megnyerte a szívét.

Nővértársai nagyra becsülték töretlen jó kedélyéért, elragadó jóságáért és azért, mert mélységes vágy élt benne, hogy másokkal is megismertesse az Urat. „Légy jó, szeresd az Urat, imádkozz azokért, akik nem ismerik Őt. Milyen nagy kegyelem ismerni Istent!” – mondogatta.

Idősebb korában hosszú évekig betegeskedett, de ekkor is a hit, a jóság és a keresztény remény tanúja maradt. Azoknak, akik meglátogatták és megkérdezték, hogy van, mosolyogva így válaszolt: „Ahogy a Mester kívánja.” Haláltusájában újra átélte rabszolgaságának szörnyű napjait, és nemegyszer könnyörgött az őt ápoló nővérnek: „Kérlek, vedd le a bilincseimet... olyan nehezek!” A Boldogságos Szűz Mária szabadította meg minden szenvedéstől. „Mi asszonyunk, Mi asszonyunk!” – ezek voltak utolsó szavai, és az Úr Anyjával való találkozását utolsó mosolya tanúsította. Halála után hamarosan nagy tömeg gyűlt össze a konventben, hogy utoljára lássák „Moretta Anyát” és mennyei segítségét kérjék. Szentségének híre elterjedt valamennyi földrészén, és közbenjárására sokan nyertek kegyelmeket. Schióban is mindenki úgy beszél róla: Moretta, „Fekete Anyánk”.

Boldoggá avatási perét 1959-ben kezdeményezték, és egyházunk 1978. december 1-én hivatalosan elismerte, hogy hősiek fokon gyakorolta az erényeket. II. János Pál pápa avatta szentté 2000. október 1-jén, három évvel a darfúri konfliktus kirobbanása előtt. Az ottani keresztények most az ő közbenjárását kérik. „Azt mondhatom, hogy Ő Isten igazi ajándéka,, - nyilatkozta Kartúm segédpüspöke.

Ima Bakhita Szent Jozefinához:

† Bakhita Szent Jozefina, téged kislánként rabszolgának adtak el, és kimondhatatlan szenvedéseket kellett elviselned.

Miután kiszabadultál a fizikai rabszolgaságból, a Krisztussal és az ő Egyházával való találkozásban találtad meg az igazi szabadulást.

Bakhita Szent Jozefina, segítsd mindazokat, akik rabszolgaságban vannak!

Nevükben járj közben az irgalmasság Istenénél, hogy rabságuk láncai összetörjenek! Szabadítsa ki Isten mindazokat, akik fenyegetést kaptak, sérülést, bántalmazást szenvedtek az ember- és a szervkereskedelemtől! Adjon enyhülést azoknak, akik túléltek ezt a rabságot, és tanítsa meg nekik, hogy Jézusban a hit és remény modelljét lássák, hogy begyógyuljanak sebeik!

Kérünk, imádkozz és járj közben mindannyiunkért: hogy ne váljunk közömbössé, hogy kinyissuk szemünket, és meglássuk méltóságuktól és szabadságuktól megfosztott megannyi testvérünk nyomorát és sebeit, és meghalljuk segélykiáltásukat! Ámen.

Bakhita Szent Jozefina, könyörögj érettünk!

Február 8. a szudáni származású rabszolga, később szerzetesnő, Bakhita Jozefina liturgikus emléknapja. E napot Ferenc pápa 2015-ben az emberkereskedelem elleni

fellépés napjává nyilvánította, és imanapot hirdetett az emberkereskedelem és a modern kori rabszolgaság felszámolásáért.

† Urunk, Istenünk, te Bakhita Szent Jozefinát a megalázó szolgaságból gyermekeidnek és Krisztus jegyesének méltóságára emeled. Kérünk, add meg nekünk, hogy az ő példája nyomán hűséges szeretettel kövessük a keresztre feszített Úr Jézust, és az irgalmas szeretet gyakorlására mindig készek legyünk. A mi Urunk, Jézus Krisztus, a te Fiad által, aki veled él és uralkodik a Szentlélekkel egységben, Isten mindörökkön örökké. Ámen.

Forrás: Magyar Katolikus Lexikon
Magyar Kurir
kattima.hu

Emiliáni Szent Jeromos

Azt a kort, amelybe a velencei patrícus-fiú, Girolamo (Jeromos) Miani beleszületett, szellemi téren a reneszánsz virágzása jellemezte, mely az antik kultúra értékeit új életre keltette. Az irányzattal a pápaság is szövetségre lépett, bár a vallási életnek ez nem mindig tett jó szolgálatot. A kor politikai arcát a gyakori, olykor vad háborúskodás szabta meg: a Habsburg Spanyolország és Franciaország, vagy az Egyházi Állam és egyéb itáliai fejedelemségek, városköztársaságok és nemesi családok Észak-Itáliát ismételten lángba borították. A harcokba a tengereken uralkodó büszke Velence is alaposan belekeveredett. Az erkölcsök eldurvulása, egész országrészek kipusztulása, a nép elszegényedése, a közigazgatás, a jog és az egészségügy zűrzavara lett a következmény. Az apokaliptikus lovasok, a háború, az éhség, a pestis és a halál pusztítva járták be a messzi tájakat és népeket.

A harcra és kalandra éhes ifjú Jeromos korán belesodródott a véres viszályokba. Szülővárosa rábízta a Piave felett őrködő kis erőd, Castelnuovo védelmét a Velence és I. Miksa császár között kitört háborúban. A császáriak egyik rajtaütése alkalmával, 1511 augusztusában alulmaradt és fogságba került. Ez bizony súlyos csapás volt magasan szárnyaló reményeire és evilági tettvágyára. A rabságban viszont mélyreható változás következett be lelkében. A börtön csendjében és magányában magába szállt, a kegyelem megragadta. Hasonló történt vele, mint tíz évvel később Loyolai Ignáccal, amikor sebesülése után a betegágyban magába szállásra és megtérésre használta föl idejét: a világi gondoskodású, harcias és hírvágyó katonából Krisztus szenvedélyes harcosa lett, telve az Isten és a felebarát iránti szeretettel. Egy hónapi fogság és a csodás,

a Szűzanya által kieszközölt szabadulás elegendő volt arra, hogy átformálja őt: Annak követője lett, aki abban az időben is a szenvedő és gondok közt vergődő emberekben mutatkozott meg.

Jeromos egy ideig még önvizsgálatot tartott, és készülődött a hősi keresztény hivatásra. Három évig volt Castelnovo községi előjárója. Ez alatt sokat vezekelt és a felebaráti szeretetet gyakorolta. Azután határozottan, éretten és visszavonhatatlanul rálépett a Gondviselés által mutatott útra. Velencében fölkészült a papságra, és 1518-ban, harminckét évesen fölszenteltette magát. Ettől fogva Isten szolgálatába állította önzetlen munkáját, fáradhatatlan buzgalmát és odaadását.

1528-ban, amikor hazájában éhínség és járvány tombolt, kézzelfoghatóan megnyilatkozott bátor áldozatkészsége. Minden holmiját az ínségeseknek ajándékozta, éjszaka eltemette az utcán heverő halottakat, és ápolta a betegeket, egész addig, amíg maga is megkapta a kiütéses tífuszt. Fölgyógyulása után 1531-ben lemondott minden tulajdonáról. Teljesen a szegényeknek szentelte magát, mégpedig az árva gyermekeknek, akik csapatosan kószáltak mindenfelé. Otthont és munkát szerzett nekik. A Szent Rókus-templom melletti házba gyűjtötte őket, egyszerű ételmezést, vallásoktatást és a rendszeres munkára való fölkészítést kaptak. A velencei kormányzat támogatta fáradozásait, hiszen a közjót szolgálta, és 1531-ben az árvák rendelkezésére bocsátotta a „gyógyíthatatlanok ispotályát”.

Ez a siker arra ösztönözte, hogy működését kiterjessze Velencén túl egészen Milánóig. Több városban árvaházakat alapított, gondjába fogadta a veszélyeztetett leányokat, ápolta a betegeket, és hitoktatásban részesítette a falusiakat.

Példája más, nemes gondolkodású embereket is megmozgatott, akik segítették vállalkozásaiban. Együttélésük rendezésére és megalapozására, de azért is, hogy a kibontakozó szeretetműnek világos szabályozást adjon, leghűbb segítőt szerzetesi közösségbe fogta össze. Ebben támogatta őt Chieti püspöke, a későbbi IV. Pál pápa. Egy 1528-ban alapított, 1540-ben jóváhagyott, az ágostonos regulát követő férfirend jött így létre, amely Itáliában ma is működik, és amelyet anyaháza után szomaszkai rendnek neveznek. Árvaházak, szegény- otthonok, kórházak és diákotthonok fenntartása a munkaköre.

A pestis ismét dühöngeni kezdett, és a szeretetnek immár 51 éves apostolatát semmi sem tarthatta vissza, hogy a szeretet csatájának első vonalában küzdjön. A szerencsétlen áldozatok ápolása közben őt is megtámadta a szörnyű ragály. Istenben remélő bizalommal fogadta el. Keresztény derűje, amely egész életén át lendülettel töltötte be, töretlen maradt, állandóan vidám arca most sem sötétedett el. Amikor már halálán volt, még egyszer lelkére kötötte társainak, hogy kövessék a keresztet, az evilági dolgokat kevésbe vegyék, a szegényeket, az elhagyottakat meg a betegeket szeressék, és egyetértésben, szeretetben éljenek együtt. Lényegileg a szellemi végrendelete ez, amely nemcsak szerzetestársainak szól. Szemét és kezét az ég felé emelve a „Jézus és Mária” szavakkal halt meg 1537. február 8-án, Somascában.

Egy tisztán látó emberbarát és nagyszívű jótevő távozott vele a földről, de a katolikus reform apostolaként tovább sugárzott a hitújítás idején. Példakép lett, aki a maga korában és környezetében izzó szívvel és gyakorlati érzékkel közelítette meg az emberi nyomorúságot, és derűsen, feltétel nélkül Krisztusnak élt. A saját korára szabott, de minden időben érthető és követhető példát hagyott az Egyházra a szent és karitatív életről.

XIV. Benedek pápa 1747-ben boldoggá, XIII. Kelemen húsz évvel később szentté avatta Emiliáni Jeromost. XI. Pius 1928-ban a szomaszkaiak négyszáz éves jubileuma alkalmából az egész Egyház számára az árvák és a szülői szeretetet nélkülöző gyermekek védőszentjévé emelte.

Ünnepét 1769-ben vették föl a római naptárba, július 20-ra. 1969-ben a halála napjára, február 8-ra tették át.

Emiliáni Jeromos, mielőtt a 16. századi „árvák atyja” lett, mint tette vágyó obsitos már átélte a tulajdonképpeni megtérést.

Miután Castelnuovo elesett, a győztes ostromlók – bátor ellenállása miatt földühödve – egy mély pincezugba zárták és vasra verték. Ebben a nyomorúságos helyzetében, amikor élete is veszélyben forgott, a fiatal tiszt visszaemlékezett buzgó gyermekségére, és a Trevigiben tisztelt Szűzanyához könyörgött. Nem sokkal ezután e halottnak vélt ember egyszer csak föltűnt Trevigiben, kezében a bilincsekkel, és elbeszélte, hogy megjelent neki a Szűzanya, leoldotta bilincseit, és kivezette az ellenséges örök között. A bilincseket a Szűzanya oltárára helyezte. Velencében, ahol ünnepélyesen fogadták, a Szent Márk téren nyilvánosan ismertette szabadulásának történetét.

Jeromos nemcsak katonai pályafutásának fordított hátat, hanem indulatosságának és nagyravágyásának is. Egy napon – így beszélnek – neki kellett elintéznie egy fiatal rokonának valamilyen ügyét. Az üzletember, akivel tárgyalt, durván és szemtelenül viselkedett vele. Szidta, átkozta, és megfenyegette, hogy szálanként kitépi a szakállát. Az egyébként annyira hirtelen és forrófejű Jeromos, aki korábban fogával tépte volna szét az ilyen embert, teljesen nyugodt maradt, és derűs mosollyal ezt mondta: „Itt a szakállam, tégy vele, ahogy mondd, ha Isten is úgy akarja.”

Az 1528-as ínséges évben Jeromos azon fáradozott, hogy elűzze a szegények küszöbéről a halál kísértetét. Csónakja éjjel-nappal járta Velence csendes csatornáit, éhségtől haldoklókat vagy halottakat keresve. Azután lemondott szenátori méltóságáról. A tekintélyes férfit ócska ruhában látták az emberek, amint az utcákat járta. Ahol csavargó gyermeket talált, kinek arcáról lerítt az éhezés, magához vette az öreg házba, amelyet bérelt. Legtöbbjüknek nem voltak szülei, koldulásból és lopkodásból éltek, és a patkányok között aludtak a keskeny rakpartokon. Tízből százan lettek, százból ezren, és a Szent mégsem taszított vissza a nyomorba egyetlen gyereket sem, aki hozzá menekült. Kézműveseket alkalmazott, hogy mesterségre tanítsa őket. Szigorú

házi renddel igyekezett pótolni az elmaradt nevelést. Védenceit hamarosan mindenütt ismerték és fölismerték, fehér ruhájukról, szentolvasójukról és keresztes zászlójukról.

† Istenünk, irgalmasság Atyja, aki Emiliáni Szent Jeromosban atyát és oltalmazót adott az árváknak, kérünk, az ő közbenjárására engedd, hogy híven őrizzük az istengyermekség lelkét, mely által a fiaidnak hívnak minket, és azok is vagyunk!

2024. február 10. - Szent Skolasztika szűz

Élettörténete olvasható: 2023. február 10.

2024. február 14. - Hamvazószerda

Hamvazószerda a nagyböjt kezdő napja a latin szertartásban, a Húsvét vasárnaptól visszszámolt 40. hétköznapi nap. - A törekvés, hogy Jézus 40 napos böjtjét kövessék, K-en és Ny-on eltérő kezdőnaphoz vezetett.

Ezen a napon kezdődik a Húsvét előtti 40 napos böjt, a Szent Negyvennap = a Nagyböjt. Mivel a régi böjti gyakorlat a Nagyböjt idején teljes hústilalmat írt elő a híveknek, ezért a Hamvazószerda előtti keddet a népnyelv Húshagyókedd-nek, a Feltámadás ünnepét pedig Húsvét-nak (= húsnak ismételt vétele) nevezte el. Ma a szigorú böjt csak Hamvazószerdán és Nagypénteken kötelező.

Hamvazószerdai könyörgés:

„Kérünk Istenünk, a szent böjt elkezdése adjon erőt nekünk keresztény életünk minden küzdelmére, hogy a bűnök ellen vívott harcainkban az önmegtagadás legyen biztos erőforrásunk.”

Nagyböjt ünnepélyes kezdete, hamvazószerda. A keresztségben új teremtmény lettünk, és ehhez a kezdethez mindig vissza kell térnünk, mert a kereszténység állandó megtérés az Úrhoz. A megtérés, a visszatérés, a bűnbánat témája található meg a Nagyböjt kezdetén, Hamvazószerdán. A hamuval való megszórás már az Ószövetségben is a bánat jele volt. A hamu jelképe a mulandóságnak és ezért alkalmas a bűnbánat kifejezésére. A hamvazkodás szentelmény, mely az imádság által az őszinte bánat felébresztésére szolgál, mely a lelkünket gyógyítja. Hamvazószerda napján és a rákövetkező vasárnapon a hívek homlokát az előző év virágvasárnapján szentelt barka

hamujával hintik meg, vagy kis kereszt alakú hamujellel jelölik meg. Hamvazkodáskor kétféle szöveg alkalmazható, az egyik: „Emlékezzél, ember, hogy porból vagy és porrá leszel.” A másik pedig: „Tartsatok bűnbánatot és higgyetek az Evangéliumban”.

A hamvazás szertartása eredetileg csak a nyilvános bűnösöknek szóló rítus volt. A nyilvános vezeklők bűnbánati ruhát öltöttek, hamut hintettek a fejükre, és az őszülők paradicsomi kiűzéséhez hasonlóan őket is kiűzték a templomból. Különösen Galliában volt ennek dramatizált formája. Nagycsütörtökön fogadták vissza a vezeklőket, hogy az egyház közösségében ünnepelhessék a Húsvétot. Amikor a 10. században megszűnt ez a nyilvános vezeklésű bűnbánattartás, akkor lett általános minden hívő számára a hamvazkodás. Az az előírás, hogy az előző évben szentelt barkaágak égetéséből származó hamut használják, a 12. századból való.

Hamvazószerda az év egyetlen napja, amikor három olvasmány van a Szentmisében. Hamvazószerda szigorú böjti nap, 18 éves életkor felett tartózkodni kell saját asztalunknál a hús fogyasztásától, valamint csupán háromszor lehet enni és csak egyszer szabad jóllakni.

Hamvazószerdával elkezdődik a húsvéti ünnepkör, mely a nagyböjti szent 40 napból és a Húsvét szent 50 napjából áll. A kettő közt pedig ott áll megváltásunk szent hete a Nagyhét, azon belül is a szent 3 nap, Nagycsütörtök, Nagypéntek és Nagyszombat.

Forrás:

Várnagy Antal: Liturgia Lämpás Kiadó, 1993.

Szentendrei Keresztelő Szent János Plébánia

archiv.katolikus.hu

Magyar Katolikus Lexikon

2024. február 17. – A Szervita rend 7 Szent alapítója

Élettörténetük olvasható 2023. február 12-én.

2024. február 18. - Nagyböjt I. vasárnapja

Nagyböjt ünnepe

Szépen ír a II. Vatikáni Zsinat a nagyböjtről. „A Szent Negyvennapnak két jellegzetes belső tulajdonsága van: egyrészt és elsősorban ez a keresztségre való előkészítésnek és arról való megemlékezésnek, másrészt pedig ez a töredelemnek az ideje. Ezért kell, hogy a hívők ebben az időben nagyobb buzgósággal hallgassák Isten igéjét, több időt fordítsanak imádságra, hogy így készüljenek a húsvéti misztérium megünneplésére.”

A Nagyböjti idő Hamvazószerdától Nagycsütörtök estig, a Szentmise megkezdéséig tart. A Nagyböjtnak célja, hogy előkészítsen minket Húsvét ünneplésére. Az előkészületi időnek két témája van: a keresztség és a bűnbánat. Mindig újból és újból meg kell térnünk Urunkhoz, akinek megváltó művében van adva üdvösségünk. A negyven nap szent szám. Istentől megszentelt idő, az elvonulásnak, és az Istentől kapott megbízatáshoz való felkészülésnek az ideje. Így tartózkodott a választott nép 40 napig a pusztában, Mózes 40 napig a Sínai-hegyen, Illés próféta 40 napig vándorolt a Hóreb hegyéig, Jónás 40 napos böjtöt hirdetett Ninivének és maga az Üdvözítő is 40 napig böjtölt.

Forrás:

Várnagy Antal: Liturgika Lámpás Kiadó, 1993.

2024. február 21. – Damiáni Szent Péter püspök és egyháztanító

Élettörténete olvasható: 2023. február 23-án.

2024. február 22. - Szent Péter apostol székfoglalása

A történet olvasható 2023. február 23-án.

2024. február 23. – Szent Polikárp püspök, vértanú

Élettörténete olvasható: 2023. január 26-án.

2024. február 24. – Szent Mátyás apostol

Élettörténete olvasható: 2023. február 24-én.

2023. február 27. – Nareki Szent Gergely apát és egyháztanító

Örmény szerzetes, költő. A Ván-tó déli partján, a hegyekben, a nareki kolostorban nevelkedett, majd ugyanott tanított, később a kolostor apátja lett. Életét aszketikus szemlélődésben élte le. Szentként tisztelték, sírja búcsújáróhellyé vált. 1002-ben befejezett imakönyve, a Voghperkuthjun (Siralmas panaszok) a misztikus irodalom különlegessége, az örmények között közkedvelt volt, és egyszerűen Nareknek nevezték.

Nareki Szent Gergely, más néven Gregory Narekatzi, örmény Grigor Narekatsi (951. Narek, Örményország (ma Törökországban) - +1003. február 27.), keresztény költő és teológus, akit általában az első nagynak tartanak.

Örmény költő és Örményország fő irodalmi alakja a 10. század folyamán. Híres misztikus verseiről és himnuszairól, bibliai kommentárjairól és szent elégiáiról. Szentként tiszteli az Örmény Apostoli Egyház, az Örmény Katolikus Egyház és a Római Katolikus Egyház. 2015-ben, az örmény népiért 100. évfordulójára emlékezve, Ferenc pápa Nareki Szent Gergelyt az egyház doktorává nyilvánította időtlen és teológiaiailag megalapozott írásaiért.

Gergely a mai Törökország mai Vaspurakan örmény királyságában született. Apja, Khosrov püspök írta az isteni liturgia kommentárját, és Gergelyt egy hívő otthonban nevelte. Anyjuk halála után két testvérével fiatalon beléptek a szerzetesi életbe, és Gergelyt 25 év körül szentelték pappá. Egy herceg megbízásából egyik első nagy műve az Énekek énekének kommentárja volt, amelyet világossága és teológiája miatt ünnepeltek. Remekműve, 95 imából álló gyűjtemény, amelyet "az összes nép imádságának enciklopédiájaként" írt le, a Síratókönyv vagy Imakönyv.

A legenda szerint hithűsége kivizsgálására egy papi bizottságot küldtek ki, de Gergely céljukat megsejtve asztalhoz ültette őket. Két galambot süttetett, de a vendégek a pénteki böjt megszegése miatt felháborodva tiltakoztak. Erre a Szent a galambokhoz fordult: „Keljetek szárnyra, és térjete vissza dúcotokba” – mire azok életre keltek, és elrepültek. A küldöttek pedig térdre borultak, és a szerzetes bocsánatát kérték. Emléknapja az Örmény Katolikus Egyházban: szeptember 2.

2015-ben az egyház doktorává nyilvánították. Ferenc pápa 2021-ben az általános római naptárba beillesztette Szent Gergely liturgikus megemlékezését.

Nareki Szent Gergely imája:

"Az ő ereje által biztos várakozással, rendíthetetlen reménnyel hiszem, hogy... az Úr hatalmas keze által megmenekülök, és... hogy... meglátom magát az Urat az ő irgalmában és könyörületességében, és megkapom a mennyei örökséget."

† Urunk Istenünk, aki mennyei tanításoddal kegyelmesen nekünk adtad Nareki Szent Gergelyt, add, hogy közbenjárására mi is hűségesen megtartsuk ezt a tanítást, és kifejezzük azt cselekedeteinkben. A mi Urunk, Jézus Krisztus, a te Fiad által, aki veled él és uralkodik a Szentlélekkel egységben, Isten mindörökkön-örökké. Ámen

Forrás: kattima.hu
mariaradio.hu
katolikus.hu